

LOVEN MOD MUSKELHUNDE *bygger på hysteri – ikke på viden*

Politikerne overhørte enhver form for viden, dokumentation og indsamlede erfaringer, da loven mod bestemte hunderacer blev vedtaget sidste sommer. Det konkluderer en videnskabelig undersøgelse fra Roskilde Universitet. – Det har tydeligvis været vigtigere for politikerne at vise handlekraft end at tage beslutninger på et sagligt grundlag, pointerer sociolog Cecilie Thorslund, der står bag undersøgelsen.

Af Dorte Schmidt
Fotos: Dreamstime

Der er mindst 20.000 muskelhunde i Danmark. Det tal hørte vi igen og igen, da debatten om farlige hunderacer rasede i 2009 og 2010. Medierne piskede stemningen op til nærmest hetzagtige højder, så hverken befolkningen eller politikerne var i tvivl om, at der måtte gøres noget.

Nu viser det sig, at det tal slet ikke har hold i virkeligheden. Det stammer fra en politirapport fra Ishøj, hvor betjente i 2004 i løbet af to dage stoppede i alt 54 mennesker med hunde, der kunne minde om kamphunde.

Hvilke af disse søde hvalpe, der måske på et tidspunkt ender med at bide et menneske, er fuldstændig uforudsigeligt. Om en hund er farlig, har nemlig intet med race at gøre. Det handler i høj grad om, hvordan det menneske, der er i den anden ende af snoren, behandler hunden.

Rapporten er fyldt med undertoner om, at hundene fungerer som potensforlænger for personer af anden etnisk herkomst eller andre med lavt selvværd, og den konstaterer, at kun hver fjerde af hundene er registreret i Dansk Hunderegister. Samtidig fremgår det faktisk, at samtlige hundeejere

tilsyneladende har kontrol over deres hund.

Vi ganger bare op

Den lille rapport bliver fundet frem, da DR i foråret 2009 beder Dansk Kennel Klub om at vur-

HUNDEBID

Hvert år tager ca. 5.000 danskere på skadestuen med et hundebid.

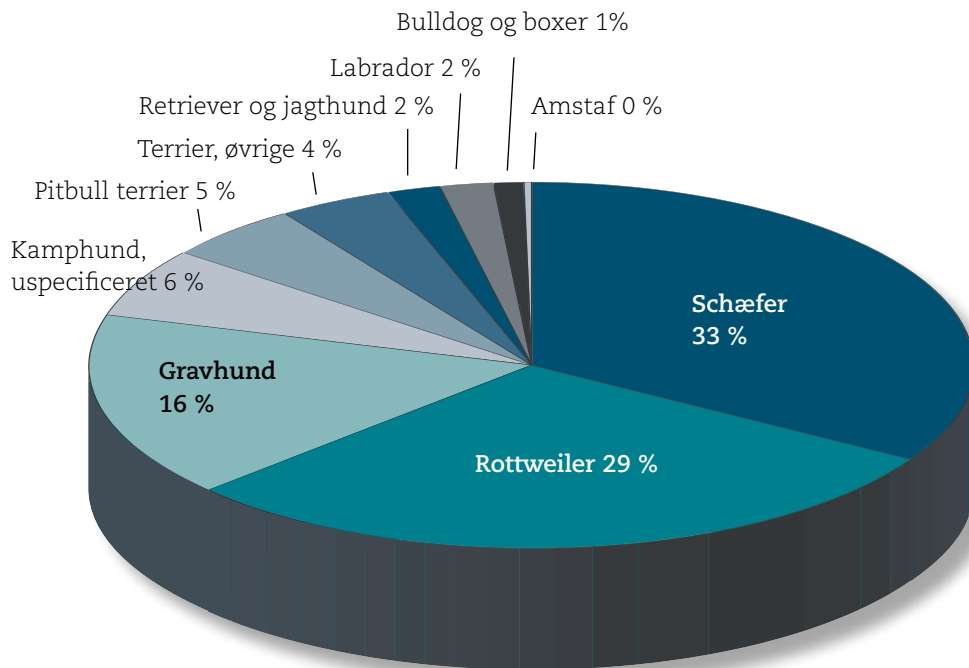
Antallet har været det samme i mange år og er altså hverken stigende eller faldende.

Hundens race er kun oplyst i omkring 5-8 procent af tilfældene.

Schæfere, rottweilere og gravhunde er ifølge tallene de mest bidende hunde, mens de såkaldte kamphunde ikke gør sig særlig bemærket. I opgørelsen er bid fra hvalpe og politihunde ikke medregnet.

Kilde:

Statens Institut for Folkesundhed

Den procentvise mængde af hundebid - cirka angivelser.

dere, hvor mange muskelhunde vi har i Danmark.

På det tidspunkt er der registreret omkring 6.000 muskelhunde i Dansk Hunderegister. Det tal ganger Dansk Kennel Klub med fire og trækker derefter lidt fra igen, så klubben ender med at skønne, at der nok er omkring 20.000 muskelhunde i landet.

– Men det regnestykke kan ikke bruges som dokumentation for noget som helst. For det første er

54 personer et alt for lille grundlag at beregne noget som helst ud fra. For det andet er et socialt boligområde som Ishøj ikke repræsentativt, siger sociolog Cecilie Thorslund, der undrer sig over, at hun er den første, der har sat spørgsmålstegn ved tallet. Det blev nemlig ikke bare brugt kritikløst af pressen, men også i den betænkning, der ligger til grund for loven.

– Det er da rystende, at dokumentationen for en lov, der

har konsekvenser for rigtig mange mennesker og deres hunde, er så dårlig, siger hun.

Andre hunde bider mere

Og det er langt fra det eneste eksempel på, at loven om forbud mod bestemte hunderacer ikke bygger på viden og dokumentation, men snarere på moral og følelser.

Et andet eksempel på, at lovgiverne overhører fakta, er statistikken over hundebid. ➡

Den mest bidende hund i Danmark er rent faktisk schæferen, der er skyld i en tredjedel af de i alt 5.000 hundebid, der hvert år registreres i Danmark. Rottweilieren kommer ind på en andenplads, og på tredjepladsen har vi gravhunden. Tilsammen står de tre racer for i alt 78 procent af alle hundebid, mens de i alt 13 racer af muskelhunde kun er skyld i seks procent.

– Hvis man absolut vil indføre forbud mod bestemte racer, ville det med andre ord være mere logisk at forbyde schæfere, rottweilere og gravhunde og ikke muskelhundene, understreger Cecilie Thorslund.

Forbud virker ikke

Også erfaringerne fra andre lande med hundeforbud bliver fuldstændig overhørt. Erfaringerne fra Holland og Italien viser, at et forbud mod bestemte hunde hverken nedsætter antallet af hundebid eller gør befolkningen mere tryk. Derfor har de to lande også valgt at ophæve eller justere loven igen.

– Politikerne ved med andre ord godt, at et forbud sandsynligvis heller ikke vil få nogen effekt her i landet. Når de alligevel vælger at vedtage loven, kan der kun være en forklaring. De ønsker at vise handlekraft, pointerer forskeren.

Farlige hundeejere

Den pointe understreges af, at politikerne også har overhørt den nærmest enstemmige melding fra

Schæferen er skyld i 33 procent af alle hundebid. Skal den så forbydes?

samtlige dyreværnsorganisationer og dyrlægerne om, at et forbud er en rigtig dårlig idé.

Da det hundeuudvalg, som regeringen selv har nedsat, konkluderer, at et forbud ikke vil løse nogen problemer og derfor heller ikke kan anbefales, får udvalget bare en ny opgave. Nemlig at vurdere, præcis hvilke hunderacer, der skal forbydes, hvis der nu alligevel skal indføres et forbud.

Hundeuudvalgets oprindelige anbefalinger om justeringer af den eksisterende hundelov bliver ikke brugt til noget som helst.

Politikerne er helt åbenlyst kun interesseret i at få indført et forbud og ikke noget som helst andet.

At eksperterne også er enige om, at man ikke ud fra racen kan vurdere, om en hund er farlig eller ej, bliver der heller ikke taget hensyn til. Alle erfaringer viser

ellers, at når en hund udvikler sig til at blive farlig, er det som regel ikke hundens, mens hundeejers skyld. Eller sagt på en anden måde: Der findes ikke farlige hunderacer, men farlige hundeejere. Enhver hund kan blive farlig, hvis det er det, ejeren ønsker. Eller hvis ejeren ikke har sat sig ind i, hvordan man opdrager og behandler en hund.

Moral og følelser

Ifølge Cecilie Thorslund skal vi helt tilbage til 1700-tallet for at finde eksempler på lovgivning, der bygger på lige så løst et grundlag som hundeforbudsloven, og som alene er båret af moral og følelser.

I 1769 kundgør den danske konge, at alle hunde i København og på Frederiksberg skal holdes i snor eller dræbes af natmesteren. Baggrunden er en episode, hvor en

HISTORISK SET

1769	Alle hunde i København og på Frederiksberg skal holdes i snor eller dræbes af natmesteren.
1815	Der indføres hundeskatt for at begrænse antallet af hunde.
1937	Den første rigtige hundelov indføres.
1991	Racerne pitbull og tosa inu forbydes.
2010	Loven om forbud mod 13 bestemte racer indføres.

af byens fremtrædende læger sammen med en række prominente borgere besøger en ung mand, der er ramt af hundegalskab. Årsagen til forbuddet er ikke sygdommen i sig selv, men udelukkende at den unge mand, der vrider sig i smerter og kramper, også får en voldsom erektion. Det er for meget for det pæne borgerskab. Kongen må gribe ind. Og det gør han så.

Rigtige og forkerte hunde

Den ukritiske nedslagtning af hunde i gaderne fortsætter ufortrødent indtil 1783, hvor en fin, portugisisk gesandt er på besøg med sin hund. Da den bliver slået ihjel på gaden, opstår der en heftig debat om forskellen på rigtige og forkerte hunde. Selvom politimesterens plakat siger, at ingen hunde er undtaget fra forbuddet, burde de skyldige kunne regne ud, at det naturligvis ikke gælder "en fornem herres kæledyr".

– Efter min mening er det præcis den samme følelsesladede debat, vi har i dag. "Pæne folks" hunde rører vi ikke ved. Heller ikke selvom de bider. Og slet ikke når de som schæferhunden også fungerer som politihunde. Nej, skal vi have et forbud, må det kun ramme en ganske bestemt type hundeejere, vurderer Cecilie.

Hun gør også opmærksom på, at loven historisk set er et klart tilbageskridt. Mens tidligere lovgivning om hunde i stigende grad er blevet vedtaget på baggrund af viden og forskningsresultater, bygger den nye lov stort set udelukkende på moral, frygt og følelser.

– Loven bygger alene på et massehysteri og politikernes ønske om at vise handlekraft. Det er da fuldstændig absurd i et moderne samfund, siger Cecilie Thorslund.

Sociolog Cecilie Thorslunds "Kampen om hundene – En analyse af hundeloven og kamphundeejeres praksis" er udarbejdet som afsluttende speciale på Roskilde Universitet. Det udløste topkarakteren 12.

Gravhunden er skyld i 16 procent af alle hundebid. Skal den så tvinges til at have mundkurv på?

EJERNE FØLER SIG STEMPELET

I sin undersøgelse har Cecilie Thorslund interviewet en række ejere af de såkaldte muskelhunde. Fælles for dem er, at de føler sig forfulgte og stemplede, når de viser sig udendørs med deres hunde. En fortæller for eksempel, at hendes hund tidligere er blevet luftet af børn i kvarteret. Men det gør den ikke mere. For det vil være for stort et overgreb på børnene at udsætte dem for folks aggressive tilråb og adfærd.

Andre siger blandt andet:

– Det, man oplever, er, at folk tror, de kan tillade sig at råbe hvad som helst.

– Vi kom gående ned mod stranden, og der kommer en mand gående forbi, og så vender han sig om, og så sparker han bare og rammer hende og siger, at jeg kan godt fjerne mit kræ, og det skal være lige nu.

– Det er lidt a la: Hvis man er jøde, så er man nærig, og når man er en amstaff-blanding, så slår man folk ihjel!

– Jeg brugte mange timer på at snakke med fremmede og i forummer rundtomkring og virkelig prøve at vise, at det er en god hunderace. Det er bare de brodne kar, som der jo er overalt. Men til sidst blev det umuligt.

– Jeg er begyndt at sige boxer- eller labradorblanding. For ikke at piske en stemning op, så lader jeg bare være med at sige, at han er amstaff.

– Folk kan finde på at sige: Du skal ikke komme i nærheden af min hund, for jeg ved ikke, hvad min hund så vil gøre. Og så står man så der og tænker: Okay, hvorfor er det så ikke din hund, der skal have mundkurv på? Men det er min hund, der får skylden, hvis der er noget.